

32. Jézus a végtelen, önmagát ajándékozó szeretet

Imádkozzuk el a 259. számú éneket:

*Jöjj, Szentlélek Úristen,
Áraszd reánk teljesen
Mennyből fényességedet,
Mennyből fényességedet.
Jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj el,
Jöjj, Szentlélek Úristen!*

Pünkösdi titkáról elmélkedve jó lelkünk tekintetét a harmadik isteni személyre irányítanunk. Hívogassuk, kérjük: „Oszd ki égi kincsedet!” Az az égi kincs, amelyet a Szentlélek kioszt, az nem valami ajándék, hanem Valaki: Isten az ő szeretetáradatában.

Amikor a Szentlelket ünnepeljük, amikor az Ő kiáradására emlékezünk, akkor ennek az egyetlen Istennek a kiáradását ünnepeljük, ezzel az egyetlen Istennel töltődünk be. Végül is **a szemlélődő imádságnak az a leglényegesebb eleme, hogy Isten szeretete tölt be bennünket.** Valamiképpen megtapasztalhatjuk Istennek ezt az önmagát ajándékozó szeretetét.

Próbáljuk a Jézus-imát ötször elénekelve felidézni annak miliójét, vagyis azt a légkört, ahogyan az Úr Jézust, **a második isteni személyt hívogatjuk: Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!**

Segítsen ebben egyik testvérünknek az énekelte Jézus-imára adott reflexiója:

„A lelkemben visszhangzott az imádság, a dallam betöltötte a szívemet. S egyszer csak megálltam az ima szavainak a mondásával, mert a lelkem találkozott Istennel, akihez az imám szállt. Azért énekeltem újra meg újra az imádság szavait, mert vágyódtam találkozni Istennel! Ott, abban a pillanatban Isten fontosabb volt a számomra, mint a külvilág.

Amikor hazaértem, nem kapcsoltam be se a rádiót, se a televíziót. Arra vágyódtam, hogy az Ő nevét halljam a lelkemben: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!* Arra vágyódtam, hogy az Ő irgalma, sugárzása töltse be a szívemet. Az Ő hozzánk lehajló jósága muzsikált bennem. Jól éreztem magam abban a csendben. Az Ő jelenlétének az édessége újra meg újra magához vonzott – mint a gyermeket a cukorka – és szüntelenül ízlelgetni akartam. Újra meg újra énekeltem: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

Féltékenyen óvtam lelkem odairányultságát, nehogy valami vagy valaki elrabolja tőlem ezt a csendes nyugalmat, ezt a belső békét, amelyet Ő ajándékozott nekem, amikor magához vonta a szívemet, lényem legbelsejét. Én hagytam, hogy magához vonzzon.

Ebben a csendes együttlétben újra megvallottam Neki szívem legszebb énekével: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

Ez olyan könyörgő kiáltás lett, mint a gyermek nyöszörgése, aki csak annyit mond: „Anyu, Anyu!”, s ebben a megszólításban benne van a gyermek egész rászorultsága, amelyet az édesanya további szavak nélkül is észrevesz. Nemcsak kitalálja gyermeke vágyát, hanem betölti, csendesíti is azt.

Ilyen gyermeki bizalommal tárulkoztam ki Jézus, az élő Isten Fia felé, aki nekem Uram, Istenem. S megtapasztalhattam irgalmas szeretetét: betöltött engem önmagával!”

1. Elmélkedésünk anyaga itt kapcsolódik a pünkösdi, szentlelkes témához: **Isten, a végtelen, önmagát ajándékozó szeretet be akar tölteni minket önmagával.** A kegyelem, Isten önmagát ajándékozó szeretete olyan, mint a naptól a napfény. Kiárad ránk, hatást gyakorol ránk. Amit befogadunk, az valóban a nap, de mégsem a teljes tömegével, hanem csak életet fakasztó energiájával.

Istennek ezt az önmagát ajándékozó szeretetét a teremtésben, a megváltásban és a megszentelésben érzékelhetjük: Ő a kezdeményező a világ teremtésében, hiszen a világmindenség előbb kezdődött, mint a mi létezésünk. Megváltásunk is már kétezer éve történt. A megszentelődés, Isten szeretetének a világba való beáradása is már az első Pünkösöd óta tart.

Próbáljuk most **imádságos csendben átélni a kezdeményező Istennek ezt a kitárulkozását**, felénk fordulását, hozzánk lehajlását!

a) Isten először a teremtésben ajándékozta magát nekünk. A teremtett világ szépségei, a tavaszi zsongás különösképpen segítenek ehhez: a napsugarak áradása, az éltető eső hullása, a csillagos ég, a nagy hegyek vagy a nagy folyamok. Minden, **minden Istenről beszél**, Isten felénk fordulásáról, **az önmagát ajándékozó szeretetéről**.

Mózes első könyvéből, a Genézisből tudjuk, hogy a teremtés hajnalán Isten Szent Lelke ott lebegett az ősvizek felett. A káoszról, a „tohuva-bohu”-ból, a nagy rendtelenségből **Isten szeretete, Szent Lelke alkotta meg a kozmoszt** (vö. Ter 1, 1-2). Ez a görög szó a **szépséget** jelzi. A kozmetika szó is ugyanebből a gyökből ered.

Ünnepi lélekkel álljunk meg – valamely kellemes tavaszi emlékre visszagondolva – egy virágba borult fa előtt. Az életnek ez a kibontakozása az életet bontakoztató isteni szeretetet juttassa most az eszünkbe meg a szívünkbe! Erre emlékezzünk vissza! Gondoljunk vissza az édes illatra, amelyet a virág árasztott. De az illatot nem láttuk! Most még inkább engedjük, hogy a láthatatlan Isten, a végtelen Szeretet, a teremtő Jóság átjárja a lelkünket, beleivódjék a lelkünk minden pórusába. **„Istenünk, ennyire szeretsz minket?”**

Ahogy a virág illatával nem tudunk betelni, úgy újra meg újra hívogassuk: **„Jöjj, Szentlélek Uristen! Teremtő Lélek, teremts bennem új embert, Isten akarata szerint élő embert!”**

b) Isten másodszor a megváltásban ajándékozta magát nekünk. Szent János apostol csodálatos tömörséggel fogalmazza ezt meg: *Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte* (Jn 3, 16). Ezt az önmagát ajándékozó isteni szeretetet most a Fiúban szemléljem! Ezt a mondatot általában a keresztre feszített Jézusra szoktuk értelmezni. De most értelmezzük tágabban! A feltámadt Krisztust adta nekünk, *hogy mindaz, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen!* (Jn 3, 15). Isten a bűn rabságából Szent Fia kereszthalálával és feltámadásával váltott meg minket. **Vágyódjunk találkozni ezzel a feltámadt, édes, üdvözítő Úrral!**

Menjünk oda Mária Magdolnával az üres sírhoz, és tanuljunk tőle, mert ő találkozott a feltámadt Krisztussal! „Ó, Mária Magdolna, *mond, mit csináltál ott az úton?*” „Sírtam – mondja –, folyamatosan, hosszasan és **szüntelenül** sírdogáltam, és vágyódtam az én Uram, Jézusom után. És akkor Ő egyszerre csak megjelent nekem.” (Vö. Jn 20, 14-16). Hát ez a misztikus élmény!

A lélek ugyanis vágyakozik – nem törődik már a világgal, katonákkal –, csak mérhetetlen szomj van benne Isten után. Könnyek jönnek a szeméből, Isten utáni éhségének gyötrelme sajtolja ki ezeket a könnyeket. Belesajog az ember szíve: „Mikor látlak meg, Uram, Istenem?”

Bárcsak már tudna az én szívem is égő vágyakozással sírni Jézus után! Jézus hajlandó betölteni szívem vágyait, mert **Ő az élő Isten Fia, az önmagát ajándékozó végtelen szeretet**. Hajlandó velem is szembejönni, és találkozni az úton.

Jaj, **mikor ismerem már fel?** Mondogassam neki: „Mester, Rabboni, én Mesterem!” **Hívogassam:** „Uram, Jézus Krisztusom, élő Isten Fia, kiáltok Feléd: Jöjj!” Nem szükséges bővebben magyaráznom, mint ahogyan a gyermeknek is elégséges kiáltania: „Anyu!”, **Jézus is kitalálja a szívem vágyát**.

Amikor pedig a nevemen szólít, és felismerem, hogy itt van, akkor boldog örömmel boruljak le Előtte, és karoljam át a lábát! Ő nem fog figyelmeztetni, mint annak idején Mária

Magdolnát: *még nem mentem föl az Atyámhoz*, (Jn 20, 17). Most már megengedi, hogy átöleljük, mert már fölment az Atyjához, a mi Atyánkhoz.

Én pedig boldog hittel állapítsam meg: *erő árad ki Belőle* (vö. Lk 8, 46). Nemcsak a ruhája szegélyét érinthetem, nemcsak a lábát karolhatom át, hanem **az Oltáriszentségben egészen nekem adja testét, lelkét, emberségét, istenségét**. *Erő árad belém*, Isten önmagát ajándékozó ereje.

c) Isten harmadszor a megszentelésben közli magát velünk. Ez nem kézzelfogható, nem átölelhető – mint ahogy Mária Magdolna átölelte Jézus lábát –, ez olyan, mint a szeretet: megfoghatatlan és mégis valóságos önközlés.

A Szentlélek: Krisztus Lelke, az Atya és a Fiú Lelke, az Atya és a Fiú Szeretete. **Isten Krisztusban szeretetből közli magát már itt a földön, hogy majd a mennyben örökre együtt legyünk.**

Életünk kibontakoztatása – vagyis Isten lelkünkbe való befogadása, Istenbe kapcsolttsága is – Krisztus által történik. **Krisztus az Atya szerető jelenléte**. Jézus az Ő Lelke közvetítésével adja az Atyát és önmagát nekünk. Szent Lelke által Krisztus úgy irányítja és alakítja az életünket, hogy bennünk is megvalósuljon a Krisztus-misztérium, vagyis az a szent titok, hogy Isten az ember-Krisztusban van és az ember-Krisztus Istenben van kölcsönös, teljes önajándékozásban, egymásban levéssel.

Ehhez is a Szentháromság az ősminta, mert a Szentháromság személyei egymásban vannak. *Én az Atyában vagyok és az Atya énbennem* – a szeretet által, a Szentlélek által –, mondja Jézus (Jn 14, 11).

– *A teremtés műve* évmilliárdok óta tart. A tudósok dadogva mondják: „A mi univerzumunk talán 15 milliárd éves. A többit hogyan is tudnánk?”

– *A megváltás műve* 30 esztendő + 3 esztendő + 3 nap + 3 óra, és harmadnapra a feltámadás napja folyamán valósult meg. Ez az idő *a teremtés nyolcadik napja*, az új teremtmény megteremtésének napja! Mi már tudjuk a többit:

– Negyven nappal később a mennybemenetel, illetve még tíz nappal később a Szentlélek eljövetele óta elkezdődött *a megszentelés műve*: Isten szeretetének, a Szentléleknek a világba beáradása folyamatosan történik, még akár 15 milliárd évig, illetve keveset mondtam: **örökre!** Ezzel talán valamit kidadogtunk, valamit már tudunk Isten kimondhatatlan, önmagát ajándékozó szeretetéről!

Ez azt is jelenti, hogy a mennyországban történő örök, isteni önajándékozás már elkezdődött a mi számunkra is! Az a mi megszenteltségünk, hogy **Isten lefoglalt magának minket** a keresztségben. Attól kezdve nemcsak a szüleink élete, **a mennyország szentháromságos élete is lüktet a lelkünkben**, folytatódik bennünk, hanem Isten Atyánk élete is.

Ó, hogy ki kellene tárulkoznunk, hogy ezt a végtelen nagy örök isteni életet egyre jobban befogadhassuk!

„Jöjj, Szentlélek, tágítsd ki a lelkem! Nem baj, ha a *hatalmad elnyomja az értelmemet*, nem baj, hogyha hatalmad lobogóvá teszi a szívemet, ha háttérbe szorítja a testemet, ha feltüzesíti a lelkemet a Te tüzes Lelked izzó szeretetének a hófokára, csak jöjj, áraszd a szívembe az Atya és a Fiú szeretetét! Te a Szent Lélek vagy! Szentelj meg ezzel a belénk áradással, tisztítsd meg a lelkünket, *teremts új szívet belénk* (Zsolt 50, 12), Jézus szívét, ahogyan akkor a Szűzanya közreműködésével tetted.

Mária, Boldogságos Szűz Mária, édes názareti leány, üdvösségünk szolgálóleánya, állj mellettünk, hogy a mi szívünkben is, a mi lelkünkben is hajlékot vegyen az Atya Fia a Szentlélek erejével!”

Pünkösöd az Egyház születésnapja. Ahogyan a teremtés hajnalán a Szentlélek szeretete rendezte el a világot, és ahogyan üdvösségünk hajnalán a Szentlélek erejéből megtestesült Isten Fia magára vette az emberi testet és lelket, úgy Krisztus titokzatos testének, az

Egyháznak a megtestesülésekor, vagyis az Egyház életének elindulásakor is a Szentlélek műveli ezt a csodát: a sok különálló tagból egy titokzatos Test, Egyetlen Testület, Egy Ház lesz, s így leszünk krisztusivá, keresztényekké.

„**Ó, Krisztus Lelke, szentelj meg** minket még jobban! Járj át a szent **szeretettel**, amely **mindenben Istent tartja a legfontosabbnak, az Úrnak, az Istennek mindenek fölött**, minden teremtés fölött is, a világ fölött is!”

2. Ez a misztika: **Istennek az imádság légkörében történő tapasztalati megismerése.** Ez a hitből fakadó imádság világa, ahol Isten a minden. Ez az a világ, ahol Isten önmagát ajándékozó szeretete betölt mindent, és *Isten lesz minden mindenben* (1 Kor 15, 28). Itt kezd derengeni **az emberi lét végső célja: színről színre látni Istent, s az Ő boldogító szeretetét örökre befogadni és élvezni!**

Isten nemcsak megmutatja magát nekünk, hanem közli is velünk önmagát. Csak vegyük észre Őt a teremtésben, a megszentelésben és a megváltásban is. Ehhez Ő adja az érzéket is, mint egy gyengén látónak a szemüveget. A Szentlélek világosságával tölti be az értelmünket, hogy felismerjük Őt. Ő adja a lelkünk könnyeit, hogy általuk megtisztuljon a szemünk, s ezzel a tiszta látással felismerjük Jézust, aki – feltámadása hajnalától kezdve – itt áll előttünk, hallóvá teszi a szívünket, hogy meghalljuk, amikor a nevünkön szólít. **Hasonlóvá tesz önmagához!**

Szent János erről írja: *Hasonlók leszünk Hozzá, mert látni fogjuk Őt úgy, amint van* (1 Jn 3, 2), megdicsőült, mennyei, szellemi valóságában. Ez az Istenhez való hasonlóság, **ez az Istennel való örök egyesülés a mennyország:** Isten közli magát velünk, és mi látjuk ezt a szeretetet, befogadjuk és viszonzunk.

3. Amikor II. János Pál pápa a 2000. év nagy jubileuma alkalmával a Szentháromsághoz imádkozott, akkor a Szentlélekkel kapcsolatban így fohászzkodott:

„Tartsd meg ó, Atyánk, a Szentlélek erejével Egyházadat, amely új evangelizáláson fáradozik. Vezesd lépteinket a világ útjain, hogy Krisztust hirdessük az életünkkel! Irányítsd a földi zarándokutunkat a világosság városa felé! Jézus tanítványai szeretetet sugározzanak a szegények és az elnyomottak felé! Legyenek szolidárisak a szükségét szenvedőkkel és nagylelkűek az irgalmasság cselekedeteiben! Bocsássunk meg a testvéreinknek, hogy magunk is elnyerjük a Te irgalmadat és bocsánatodat!”

Ismételgessük a Szentatya szavait: *Dicséret és dicsőség Neked legszentebb Háromság, egyedüli és legfőbb Isten!* Szívünk mélyéből, szívünk egész szeretetével zengjük az Úrnak ezt a dicsőítést és dicséretet! Engedjük, hogy ez a szívünk csendjében felcsendülő dicsőítés viszonzni próbálja a szentháromságos egy Istennek ezt az önmagát ajándékozó szeretetét.

Ha Isten nekünk adta önmagát, akkor **mi is adjuk oda magunkat Istennek!** Sőt testvéreimmel együtt adjam magamat Istennek! Mert a szeretet nem olyan, mint az egyirányú közlekedésű utca. **A szeretet mindig kétirányú közlekedés:**

- Ő jön felém, én Feléje.
- Ő rám tekint, én visszanézek Rá.
- Ő rám mosolyog, én visszamosolygok Rá.
- Ő előbb szeretett engem (vö. 1Jn 4, 19) s én viszontszeretem Őt.

Egész földi életünknek ez a feladata: alkalmassá tenni magunkat a szeretetközösségre Istennel és embertársainkkal.

Befejezésül imádkozzuk el a 157. számú éneket:

*Szeretlek, szép Jézus, mert fölötté jó vagy,
Minden szeretetre, bizony, Te méltó vagy.
Jó voltod s irgalmad a bűnöshöz oly nagy,
Gyarló kis szolgádat, engemet, el ne hagyj!*